

Ecologiștii doresc să protejeze Viitorul Uman și Natura, promovează o dezvoltare durabilă, sustenabilă pe termen lung, ecologiștii doresc o societate în care să fie umană existența noastră. Poate că sună cam dur pentru cei neavizați, dar ecologismul este singura șansă pentru persistența omenirii, dacă această supraviețuire mai este un deziderat de interes pentru societatea actuală aflată în variate crize. Ecologism... natură, sustenabilitate, valori umane...

Se poate promova o astfel de lume doar prin educație ecologică nonformală și prin pliante, sau este inevitabilă și necesară participarea la luarea deciziilor, atunci când se stabilește programa de învățământ sau alocarea resurselor pentru cercetare, finanțarea variatelor alte domenii vitale? Se poate face critica-rațiunii-practice a politicilor, stând pe margine și comentând că până și fondul de mediu este direcționat către variate betonări de maluri de ape și finanțarea industriei auto, în timp ce ariile protejate sunt “vai de capul lor”, valorile naturale se degradează sub agresiunea umană, fiind lăsate de izbeliște în țara nimănui? Cum sună când un ministru al mediului promite că va avea grijă ca ariile protejate să fie cât mai restrânse ca suprafață?

Evident, o mișcare neguvernamentală de mediu, apolitică și puternică, are merite relevante în dezvoltarea unei conștiințe ecologice, dar dacă nu este completată de o prezență a ecologismului în domeniul decizional, al structurilor de putere, atunci nu te poți aștepta ca lucrurile să se schimbe în bine.

În România există la ora actuală o mișcare neguvernamentală de mediu rezonabil de coerentă, care are niște personalități capabile de a formula idei despre variate aspecte ale politicilor de mediu, adică ale aspectelor politice care au legătură cu mediul... deci aproape toate: dezvoltare durabilă, biodiversitate, managementul apelor, securitate alimentară, utilizarea resurselor naturale, energie, păduri, transporturi, învățământ, sănătate, demografie șamd. În mod normal, mișcarea de mediu ar fi trebuit să producă o forță politică ecologistă, dar până acum asta nu a devenit o realitate. Mai mult decât atât, există o lipsă cvasitotală de comunicare între sectorul neguvernamental ecologist și partidele care se pretind a reprezenta opțiunea ecologistă. De fapt, aceste partide “au ocupat doar gările”... și atât; mai emit ele din când în când câte o afirmație chestionabilă, care nu ajunge să fie auzită nici măcar de ecologiștii din mișcarea neguvernamentală, oameni dedicați care își investesc viața în dezvoltarea acestui domeniu... dar care constată cu resemnare că nu au ce să aștepte din partea ciudaților de pe la partidele verzi din țară. Este chiar interesant de analizat cum de a putut să se formeze izolarea atât de puternică între formațiuni din domeniul ecologismului: partidele verzi și mișcarea de mediu neguvernamentală. Există între ele o prăpastie, în sensul că mișcarea neguvernamentală ecologistă este mult mai dezvoltată și mai coerentă decât mișcarea politică partinică verde.

Partidele care se consideră a fi ecologiste au o dramatică lipsă de capacitate, observabilă pe variate planuri. Pe de o parte lipsa unei structuri partinice unitare, fragmentarea pe entități subminusculă face ca ele să nu aibă putere politică măcar potențială. Aceste partide au mari probleme de credibilitate. Un exemplu este lipsa unor personalități ecologiste care să poată ieși pe scena publică și să aibă un discurs ne-jeant pentru cauza ecologistă; un altul este persistența variatelor tinichele provenite din situații ale trecutului recent. Dacă privești apariții publice ale celor care susțin că ar reprezenta partide ecologiste, ai impresia că vezi un amalgam de criptocomuniști bătrâni și diverși alți ratați, uneori retardați, care prin modul lor de manifestare nu au cum să obțină suport public cât de cât semnificativ, în sensul de voturi. Dacă

Încerci să îmi zici un nume de om politic ecologist de pe la noi, în mod probabil nu vei putea să pronunți un nume... deoarece nu există. Te poți întreba, poate oare să fie doar un rezultat al hazardului, sau subdivizarea feliei ecologiste și dominarea ei de persoane în general “aparte”, este transpunerea în practică a unei strategii capabile de a submina orice manifestare a ecologismului în domeniul politic-decizional de pe la noi? Te poți întreba, ce credibilitate și ce proporție de voturi poate să aibă o platformă politică ecologistă, cât timp este lipsită de oameni performanți intelectual, capabili de a vorbi interesant despre ecologism, capabili de a atrage atenția asupra importanței subiectului, tineri culti, adulți puternici și bătrâni înțelepți care se dăruiesc cauzei?

Probabil că numărul formațiunilor politice și cvasipolitice din domeniu este greu de imaginat, dar mare parte a acestora sunt lipsite de orice suflare. Câteva nume merită înșirate, doar de dragul amuzamentului... în diversitate: Partidul Verde, Partidul Ecologist Român, Partidul Convenției Ecologice, Partidul Alternativei Verzi, Partida Alternativa Ecologistă, Forumul Ecologist Român, Federația Ecologistă din România, Clubul Ecologist Român și cine știe câte altele, unele fuzionate între ele, altele dispărute formal, altele existente pe hârtie șamd. Multe dintre formațiunile politice verzi sunt impregnate puternic de personal securistoid, așa cum sunt și celelalte formațiuni politice apărute în diversificarea de fațadă... de după evenimentele din 1989.

Nici nu îți poți închipui cam ce fel de orgolii și ce vrajbă există între diferitele persoane, excluderi și puciuri, oameni infiltrați, sciziuni și fuziuni de “aripi”, coalizarea cu diferite alte formațiuni, susținerea publică a unor afaceri cel puțin controversate, ce lupte de culise se dau pentru a controla aceste partide verzi ne semnificative, și culmea este că cei care se zbat pentru a prelua conducerea lor/ sau a rămâne la conducere, nu au nici un fel de legătură cu termenul din titulatura acestor partide, anume “ecologia” sau cu “politicile verzi”. Interesant și sumbru de remarcat este că acele “personalități politice” care se zbat pentru a deține controlul căreiva formațiuni politice verzi, nu doresc să implementeze politici ecologiste, nu au expertiză în domeniu, ci au interesul de a reprezenta o felie din electorat care ar vota ecologismul care este la modă prin Europa... în dorința lor de a exercita puterea în numele acestor votanți... și evident fără nici un fel de transpunere în realitate a ideilor ecologiste pe care astfel de “lideri” nu se sinchisesc să le cunoască... măcar la nivel superficial. Evident că ei consideră ecologismul-politic ca fiind o afacere-cu-profitabilitate-pe-termen-scurt, în care investești niște bani și energie, și care trebuie să fie “scoasă la produs” atunci când este momentul..., chiar dacă în acest fel este terfelit ceva ce se numește ecologism... ceva chestiuni idealiste despre natură și oamenii viitorului... speranțe despre care vorbesc niște copii de pe la ONGurile de mediu.

Un alt aspect aparte este existența în rândurile unor partide ecologiste a unor persoane totalmente compromise la nivel național/ județean/ local, așa încât cei care au un simț politic mai mult decât nul își dau seama că nu au cum să se afișeze în public în asemenea companie. Un caz oarecum surprinzător este cel în care președintele uneia dintre “partidele ecologiste” afirma că “Partidul (...) și (...) sunt aliați de nădejde ai proiectului Roșia Montană Gold Corporation.”. Te poți întreba, cum a fost oare posibilă asocierea “verzilor” cu un business atât de controversat, care în ultimii ani a devenit simbolul agresiunii mediului? Nici nu mai conta părerea personală despre subiect, era destul ca odată ce constați poziționarea ecologismului global și local față de asemenea afaceri... în umbra accidentului cu cianurile de la Baia Mare, a poluării Tisei, a mortalității în masă a peștilor care au fost mediatizați masiv prin mass media în toată Lumea, și a scandalului internațional care a urmat... să nu poți să îți permiți să faci

asemenea afirmații de susținere a mineritului cu cianuri... în numele ecologismului.

La ora actuală există variate platforme de cooperare între ONGurile de mediu, atât federații, coaliții mai mult sau mai puțin structurate, cât platforme de comunicare bazate pe Internet. Esențial este că prin aceste platforme, se derulează o comunicare capabilă să permită schimbul de idei, înțelegerea modurilor de abordare, cunoașterea subiectelor aflate în sfera de interes a ecologismului, cunoașterea personalităților existente în domeniu (a resurselor umane), formarea unor opinii publice referitoare la variatele subiecte etc. Cunoșcând realitățile de pe la noi, constați că aripa politică a ecologismului real este inexistentă în România, și totodată constați că fără o astfel de putere politică multe dintre ideile ecologismului nu au cum să fie transpuse în practică.

Lipsa de dialog între partide care se consideră ecologiste și organizații neguvernamentale ecologiste arată o situație ciudată, în care oameni politici care se interesează de mediu nu sunt capabili de a își face cunoscute ideile și de a comunica cu alții interesați de aceste idei... Partidele ecologiste de pe la noi au o existență atât de criptică încât ele nu sunt vizibile nici măcar în mișcarea de mediu, ce să mai zici în societatea umană la modul general. Cauzele pot să fie variate, printre care se pot presupune ca fiind și cele legate de 1. lipsa unor idei ecologiste afirmabile public de către politicieni-ecologiști, și frica reală de a ajunge ridicoli, 2. dezinteresul de a comunica cu oamenii, până și cu cei interesați de ecologism și restrângerea la jocuri de culise politicianiste derulate sub pretextul ecologismului, 3. sau combinații ale acestora.

Recomandabil pentru politicieni cu pretenții de a se considera ecologiști ar trebui să fie interesul pentru ecologism, manifestat și învățarea de la cei care au experiență relevantă în domeniu, spre exemplu lideri de opinie din sectorul neguvernamental de mediu. Încercarea de apropiere a politicianilor ecologiști de mișcarea neguvernamentală de mediu ar putea să ducă la un transfer de cunoaștere, idei, expertiză și adecvare la realitate, dinspre sectorul civil către cel politic. Totodată, o asemenea legătură ar putea să ducă la întărirea vizibilității partidelor ecologiste capabile de a prelua idei ecologiste de actualitate și a le promova prin mediatizare și susținere publică. În timp, o astfel de cooperare ar putea să ducă la consolidarea unei mișcări politice ecologiste reale, aflate în simbioză cu sectorul civil de mediu, rezultând un partid ecologist capabil de a înțelege problematica de mediu și a o reprezenta în domeniul politic formal. De fapt, o asemenea evoluție ar însemna renașterea (sau mai corect nașterea) ecologismului politic în România. Dacă un asemenea partid ar reuși să se dezvolte, el ar putea să fie susținut de personalitățile ecologismului, oameni care la ora actuală se abțin de la orice cooperare... cât timp nu au cu cine.

Ce se poate face? De dorit ar fi să se găsească calea spre o unificare a nesemnificativelor forțe actuale ale partidelor care se declară ecologiste, deoarece divizarea actuală descrește și mai mult șansele de manifestare pe scena politică din țară. Unificarea este dificil de realizat din cauza unor interese personale ale unor lideri-politrucci-“eco” de care nu au auzit nici măcar cei care sunt oamenii de bază din mișcarea neguvernamentală ecologistă... ce să mai zici de populație... în general. Acești lideri-politrucci sunt atât de mici încât de fapt ei nici nu există, iar de aici apare consecința că nu există nici opțiune ecologistă actuală, viabilă din punct de vedere politic. Interesant și uimitor, recent am constatat ceva manifestare de viață intelectuală mai dinamică, din partea unei femei implicate către vârful Partidului Verde, dar această excepție arată doar cât de mare este gradul de indiferență, incapacitate și blazare răspândit prin acest mediu. Ai zice că o floare nu aduce primăvara... dar faptul că a putut să apară măcar o frunză verde, dă speranțe de care să te agheti... că totuși se poate, nu e zero pe linie.

Rezultă de aici un aspect și mai important, anume că ar trebui să existe contextul pentru implicare politică a personalităților ecologiste, adică a celor care au avut șanse de dezvoltare în mișcarea neguvernamentală de mediu. Desigur, prin implicarea politică directă, adică prin apartenența la partid, există riscul unei diminuări a activităților din mișcarea neguvernamentală verde, care și ea are nevoie de leadership ca de aer sau de apă. Apare riscul unei uzuri politice, a terfelirii prin variate lupte unde nu se știe cum se iese, după ce ai intrat pe câmpul de bătaie. O analiză făcută de omul rațional care este careva lider din mișcarea neguvernamentală verde, arată că în actualele partide verzi există un mare factor de risc, în sensul că nu se vede clar în mâna cui sunt acestea, adică te poți aștepta oricând la niște evenimente incontrolabile halucinante... coalitii, transferuri de putere șamd, încât te poți trezi că ești un pion în armata căruiva ciudat pe care nu dai nici doi bani. Evident, un astfel de context produce o reținere generală, iar astfel falia se adâncește între ecologiștii neguvernamentali și grupurile din partidele verzi, o problemă care va trebui rezolvată în interesul ecologismului.

Rezultă deci câteva aspecte: 1. Ecologismul trebuie să devină o forță politică, pentru a avea capacitatea de a influența semnificativ societatea și a o aduce pe traiectorie de sustenabilitate. 2. În țara asta, pe termen scurt și mediu, ar fi necesară integrarea de personalități ecologiste din sectorul neguvernamental/ academic în mișcarea politică verde, unificarea partidelor ecologiste sau dezvoltarea căruiva partid verde pe care putem să îl considerăm ca fiind cel mai viabil, și cel mai puțin afectat de tinichele atârinate... desigur cât mai puțin controlat de oameni care nu au nici un fel de treabă cu ecologismul. 3. Dacă aceste deziderate nu se vor putea realiza, trebuie să existe o cauză, care poate să fie atât incapacitatea nativă, cât mai ales poate să însemne o subminare programată a ecologismului, pentru ca supraexploatarea resurselor naturale, degradarea peisajelor, distrugerea biodiversității, poluarea mediului, devastarea habitatelor și distrugerea șanselor de viitor ale civilizației umane să poată continua în voie și pe la noi.

PS: Din câte pare, la alegerile din 2012 vor participa 3 partide care se consideră ecologiste, anume Partidul Verde (PV), Partidul Ecologist Român (PER) și Partidul Uniunea Ecologistă din România (PUER).

work in progress

© dr. Peter Lengyel

sursa:

www.peterlengyel.wordpress.com